

2. O ile wierzytelności są sporne lub nie są jeszcze wymagalne, kwoty potrzebne na ich pokrycie powinny być składane przez likwidatora przed zakończeniem likwidacji do depozytu sądowego.

§ 20. O odmowie uznania zgłoszonych wierzytelności likwidator powinien zawiadomić wierzyciela na piśmie najpóźniej w terminie czterotygodniowym od zgłoszenia wierzytelności.

§ 21. 1. Bilans likwidacyjny, protokół i sprawozdania z przebiegu likwidacji zrzeczenia zostają przekazane jednostce, której został przekazany majątek pozostały po likwidacji (§ 18 ust. 3).

2. Wierzyciele, którzy zgłosili wierzytelność po upływie terminu określonego w § 19, mogą ich dochodzić z nie rozdzielonego jeszcze majątku zrzeczenia.

§ 22. 1. Gdy majątek zrzeczeń nie wystarcza na pokrycie ich zobowiązań, likwidator zgłasza wniosek o ogłoszenie upadłości.

2. Postępowanie upadłościowe przeprowadza się na podstawie przepisów z dnia 24 października 1934 r. — Prawo

upadłościowe (Dz. U. Nr 93, poz. 834 z późniejszymi zmianami).

§ 23. Wszelkie postanowienia organów zrzeczeń oraz likwidatora, zmierzające do zbycia nieruchomości lub rzeczy ruchomych o wartości ponad 3.000 zł, wymagają zgody organu do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

§ 24. 1. Traci moc rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej, Skarbu i Budownictwa z dnia 10 sierpnia 1949 r. w sprawie utworzenia przymusowych lokalnych zrzeczeń prywatnych właścicieli nieruchomości (Dz. U. Nr 51, poz. 386).

2. Przepisy rozporządzenia wymienionego w ust. 1 stosuje się jednak do przymusowych lokalnych zrzeczeń prywatnych właścicieli nieruchomości do czasu zakończenia ich likwidacji w trybie określonym w art. 86 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227).

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

3

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 grudnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie przekazania organom niektórych gromadzkich rad narodowych uprawnień w zakresie wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) oraz art. 26 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 13 listopada 1961 r. w sprawie przekazania organom niektórych gromadzkich rad narodowych uprawnień w zakresie wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej (Dz. U. z 1961 r. Nr 52, poz. 290 i z 1963 r. Nr 7, poz. 39) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Biura gromadzkich rad narodowych w powiatach wymienionych w wykazach, stanowiących załączniki do rozporządzenia, są właściwe w sprawach wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej.”;

2) dotychczasowy załącznik do rozporządzenia oznacza się jako załącznik nr 1 i dodaje się załącznik nr 2 obejmujący wykaz dalszych powiatów.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 1963 r. (poz. 3).

„Załącznik nr 2.

WYKAZ POWIATÓW, W KTÓRYCH BIURA GROMADZKICH RAD NARODOWYCH SĄ WŁAŚCIWE W SPRAWACH WYMIARU PODATKU GRUNTOWEGO I OPŁATY ELEKTRYFIKACYJNEJ

Województwo białostockie
powiat elcki

Województwo bydgoskie
powiat chełmiński

Województwo poznańskie

1. powiat gostyński
2. „ jarociński
3. „ międzychodzki

Województwo opolskie
powiat namysłowski

Województwo warszawskie

1. powiat garwoliński
2. „ sokołowski
3. „ węgrowski”.